

Sygn. akt II Ka 274/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 sierpnia 2018 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Grażyna Jaszczuk
Protokolant:	st. sekr. sąd. Marzena Głuchowska

po rozpoznaniu w dniu 20 sierpnia 2018 r.

sprawy **A. P.**

oskarżonego z art.157 § 2 kk i art. 216 § 1 kk

na skutek apelacji, wniesionej przez oskarżyciela prywatnego

od wyroku Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim

z dnia 15 lutego 2018 r. sygn. akt II K 4/17

wyrok utrzymuje w mocy; zasądza od oskarżycielki prywatnej J. R. na rzecz oskarżonego A. P. 840 zł tytułem zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym oraz na rzecz Skarbu Państwa 60 zł tytułem opłaty za II instancję.

Sygn. II Ka 274/18

UZASADNIENIE

A. P. został oskarżony o to, że:

I. w dniu 18 sierpnia 2015 r. około godz. 18:30 w miejscowości B. uderzył J. R. ręką w głowę powodując oszołomienie, następnie złapał oskarżycielkę dwoma rękami za nadgarstek i łokieć wykręcając tę rękę i spowodował liczne ślady na ciele i obrażenia, a następnie odwrócił oskarżycielkę tyłem do siebie, kopnął w nogi i udo, co spowodowało konieczność udzielenia pomocy lekarskiej w Szpitalu w M., gdzie stwierdzono u pokrzywdzonej stłuczenie głowy oraz stłuczenie ramienia lewego i uda prawego,

tj. o czyn z art. 157 § 2 kk

II. w miejscu i czasie, jak w punkcie I znieważył oskarżycielkę prywatną słowami powszechnie uznanymi za obelżywe, wyśmiewał ją i ośmieszał,

tj. o czyn z art. 216 § 1 kk.

Sąd Rejonowy w Mińsku Mazowieckim wyrokiem z dnia 15 lutego 2018 r., sygn. II K 4/17:

- I. oskarżonego A. P. uniewinnił od popełnienia czynów zarzucanych mu w punkcie I i II aktu oskarżenia;
- II. zasądził od oskarżyciela prywatnego J. R. na rzecz oskarżonego A. P. kwotę 826,56 (osiemset dwadzieścia sześć 56/100) złotych tytułem poniesionych przez niego kosztów ustanowionego zastępstwa procesowego;
- III. zasądził od oskarżyciela prywatnego J. R. na rzecz Skarbu Państwa opłatę w wysokości 60 (sześćdziesięciu) złotych oraz tytułem zwrotu wydatków postępowania uiszczoną kwotę zryczałtowanych wydatków postępowania.

Apelację od przedstawionego wyżej wyroku wniosła oskarżycielka prywatna J. R.. Z treści złożonej apelacji wynika, że oskarżycielka prywatna zaskarżyła ten wyrok w całości na niekorzyść oskarżonego A. P., zarzucając błędną ocenę materiału dowodowego, w tym dokumentacji lekarskiej oraz zeznań świadków Z. R., I. P. i D. P.. Wskazała, że wcześniejsze, w jej ocenie niekorzystne, orzeczenie Sądu w innej sprawie przesądziło o rozstrzygnięciu w sprawie niniejszej. Oskarżycielka prywatna wyraziła swoje niezadowolenie z zapadłego wyroku, polemizując z ustaleniami dokonanymi przez Sąd I instancji, dotyczącymi stanu faktycznego. Wniosła o zmianę wyroku i uznanie oskarżonego za winnego popełnienia czynów wskazanych w akcie oskarżenia, skazanie go i obciążenie kosztami postępowania, ewentualnie o uchylenie wyroku celem ponownego rozpoznania sprawy i dokonania właściwej oceny zebranego materiału dowodowego.

W toku rozprawy apelacyjnej pełnomocnik oskarżycielki poparł apelację pisemną, wniósł o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania, oskarżycielka prywatna J. R. poparła wniesioną apelację, zaś obrońca oskarżonego wniósł o nieuwzględnienie apelacji i utrzymanie zaskarżonego wyroku w mocy, nadto wniósł o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego na rzecz oskarżonego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja oskarżycielki prywatnej jako niezasadna, nie zasługiwała na uwzględnienie i nie mogła doprowadzić do postulowanych przez skarżącą skutków.

Na wstępie zaznaczyć należy, iż w sytuacji, w której oskarżycielka nie podniosła skonkretyzowanych zarzutów pod adresem zaskarżonego wyroku, Sąd Odwoławczy pochylił się nad kontestowanym rozstrzygnięciem i jego uzasadnieniem ze szczególną uwagą, w pierwszej kolejności poddając weryfikacji pierwszoinstancyjną ocenę dowodów, m. in. wyjaśnień oskarżonego i zeznań przesłuchiwanego w tej sprawie świadków, nadto dokumentacji medycznej, wydanej opinii biegłego lekarza, w końcu nagrania audiowizualnego dokumentującego fragment zdarzenia z dnia 18 sierpnia 2015 r. Analiza ta doprowadziła do stwierdzenia, iż oskarżony A. P. rzeczywiście nie popełnił zarzucanych mu czynów. W przekonaniu Sądu Okręgowego, ocena Sądu Rejonowego w pełni spełnia wymogi art. 7 kpk, pozwalając na poczynienie przez ten Sąd ustaleń faktycznych pozbawionych błędów. Lektura uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia prowadzi do wniosku, iż Sąd Rejonowy uwzględnił wielopłaszczyznowy konflikt między oskarżonym a oskarżycielką prywatną, warunkujący podejście do relacji obu stron z dużą dozą ostrożności i krytycyzmu. Przedstawiony w uzasadnieniu wyroku tok rozumowania sądu I instancji pozostaje zgodny ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, jest pozbawiony luk, sprzeczności i dwuznaczności. Jak wynika z pisemnych motywów tego orzeczenia, o wartości procesowej poszczególnych dowodów o charakterze osobowym przesądziła wyłącznie ich treść w aspekcie wewnętrznej spójności, jak i konfrontacji z treścią innych dowodów (spójność zewnętrzna), zaś ocena dokonana przez Sąd, wbrew twierdzeniom oskarżycielki prywatnej, nie odbyła się poprzez aprioryczne preferowanie lub dyskwalifikowanie jednych dowodów na rzecz drugich, według klucza najkorzystniejszego dla którejkolwiek ze stron procesowych, lecz stanowiła wynik dogłębnej analizy i swobodnej oceny, oczywiście odpowiednio uargumentowanej.

Faktem jest, że J. R. została uprzednio uznana przez sąd w innej sprawie dotyczącej tego samego zdarzenia za winną zarzucanego jej czynu. Jednakże nie są słuszne twierdzenia skarżącej o tym, że była to okoliczność przesądzająca o uniewinnieniu oskarżonego w niniejszej sprawie. W tym miejscu wskazać należy na treść art. 8 § 1 kpk, który stanowi, że sąd karny rozstrzyga samodzielnie zagadnienia faktyczne i prawne oraz nie jest związany rozstrzygnięciem

innego sądu lub organu. Pomimo to załączone dokumenty z uprzednio zawisłej sprawy stanowią pełnoprawny materiał dowodowy, który podlega ocenie przez sąd orzekający, co też miało miejsce w niniejszej sprawie.

Oskarżycielka prywatna kwestionując zaskarżony wyrok, opierała się wyłącznie na wersji wydarzeń zaprezentowanej przez siebie i stąd wywodziła, że należało jej dać prymat przed wszystkimi innymi dowodami. Wskazać należy przy tym, że powołane przez nią w apelacji dowody z opinii biegłego oraz zeznań świadków zostały właściwie ocenione przez sąd I instancji. Faktem jest, że na skutek zdarzenia doznała ona obrażeń ciała, jednakże winy za ich spowodowanie, w rozumieniu prawa karnego, nie można przypisać oskarżonemu. Natomiast zeznania przytoczonych przez nią świadków, to jest Z. R., I. P. i D. P., znajdują niewielkie zastosowanie w niniejszej sprawie, ponieważ - co wskazał słusznie sąd I instancji- nie byli oni bezpośrednimi świadkami zdarzenia, o którym dowiedzieli się dopiero od oskarżycielki prywatnej. Natomiast nie można było odmówić wiarygodności dowodom przeciwnym tj. wyjaśnieniom oskarżonego i zeznaniom bezpośrednich świadków zdarzenia świadczących o niewinności oskarżonego, z powodów obszernie wskazanych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. W tym miejscu pokreślenia wymaga, iż twierdzenia oskarżycielki prywatnej, że to oskarżony był stroną atakującą, pozostają przede wszystkim w sprzeczności z tak obiektywnym dowodem, jakim jest nagranie audio, na którym J. R. przeszkadza w naprawianiu drogi dojazdowej oraz rzuca w A. P. kamieniami i gruzem. Wiarygodność nagrania nie była przez strony kwestionowana podobnie, jak zaświadczenia lekarskie, które stały się punktem odniesienia sądu I instancji do oceny dowodów osobowych. Nie przekonały Sądu II instancji również polemiczne argumenty skarżącej, że została ona poszarpana, uderzana i wyśmiewana przez „odważnego chłopca”, jakim w jej mniemaniu jest A. P.. Sam fakt, że oskarżony ma nad oskarżycielką prywatną przewagę fizyczną, wynikającą między innymi z różnicy wieku oraz budowy fizycznej, nie świadczy sam w sobie o popełnieniu przez niego czynów zabronionych podczas zdarzenia z dnia 18 sierpnia 2018 r. Nawet zeznania oskarżycielki, zmienne w trakcie postępowania, tylko w niewielkim stopniu zostały potwierdzone stwierdzonymi w dokumentach medycznych obrażeniami ciała. Zostało ustalone bezsprzecznie, że pomiędzy stronami istnieje silny konflikt sąsiedzki. Używanie przemocy w celu jego rozwiązania Sąd Odwoławczy jednoznacznie potępia i nie daje na takie zachowania przyzwolenia, jednakże właściwa ocena zebranego materiału dowodowego w niniejszej sprawie prowadzi do jednoznacznego wniosku, że to nie oskarżony był winny powstania obrażeń na ciele oskarżycielki prywatnej. Uznać wręcz należy, że oskarżony starał się, adekwatnie do sytuacji wywołanej zachowaniem oskarżycielki prywatnej, odnosić się do niej, nie przekraczając granicy, po której jego czyny można by uznać za przestępstwa.

Kierując się przedstawionymi wyżej racjami i nie dopatrując się konieczności jakiegokolwiek ingerencji w zaskarżony wyrok, Sąd Okręgowy stosownie do treści art. 456 § 1 kpk w zw. z art. 437 § 1 kpk utrzymał go w mocy.

Na podstawie art. 13 ust. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jedn. Dz. U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) Sąd Okręgowy zasądził od oskarżycielki prywatnej J. R. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 60 (sześćdziesięciu) złotych tytułem opłaty, miarkując tę kwotę i ustalając ją w najniższej możliwej wysokości.

Na podstawie art. 634 kpk w zw. z art. 628 pkt 1 kpk Sąd Okręgowy zasądził od oskarżycielki prywatnej J. R. na rzecz oskarżonego A. P. kwotę 840 (ośmiuset czterdziestu) złotych tytułem zwrotu poniesionych przez niego kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym, ustalając wysokość tych kosztów zgodnie z § 11 ust. 2 pkt 4 w zw. z ust. 7 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r., poz. 1800 z późn. zm.).

Z tych wszystkich względów, Sąd Okręgowy orzekł, jak w wyroku.